

A kasszásnő titka

Mint minden vasárnap reggel, ezen a napon is elindultam a közeli boltba, hogy bevásároljak. Délutánra volt megbeszélve, hogy a lányom és az unokáim jönnek látogatóba. Az én kis kincseim. A kedvencüket akartam főzni: lencselevest rántott hússal és desszertnek kakaós csigát. Betettem a lencsét a kosárba. Aztán jött a fagyasztott hús...

Nemsokára kész is voltam az egész listával. A csipszek felé vettem az irányt. Bár én nem vagyok éppen csipszes ember, az unokáim majd megőrülnek érte. A kassza felé pillantottam. Hosszú-hosszú sor. Ott várakozott Joli, Bözsi, és Rózsi is. Az egész baráti köröm. A kasszásnőre néztem. Nekem valami sosem stimmel azzal a fiatal leánnyal.

Mindig, amikor nála fizetek, megkérdezi, hány éves vagyok. Roppant illetlen. Ezenkívül tetkói vannak, pirszingjei, csupa fekete holmiban jár, tövig rágta körmeit, szemei körül nagy fekete karikák. Ezek a mai fiatalok! Az örületbe kergetnek. Továbbmentem. Pillanatokkal később megjelent előttem. A kassza felé pillantottam, majd magam elé. „Jaj! Kell vennem szemüveget, ez nem lehet igaz! Kettőt látok!”, gondoltam magamban. Martina, a kasszásnő közelebb lépett és rákérdezett: Hány éves maga? – Istenem! „Jaj! Drágám! Megijesztettél!”, mosolyodtam el. „Hány éves maga?”, mondta fenyegetően. „Ki-ki-kilencven egy. Tegnap volt a születésnapom.” A lány elfordult. „Még várok egy hetet” – suttogta, csak úgy magának. Valami gyanús volt nekem benne... Hirtelen az előttem álló lány eltűnt.

A kassza felé pillantottam. Éppen Jolika fizetett. Megkérte Martinát, hogy segítsen kivinni a táskáit a biciklijéhez. Martina felállt és kikísérte Joli drágámat. Már majdnem kimentek az üveges ajtón, mikor ez a fiatal lány vetett felém egy halálos pillantást.

Megvillantotta éles fogait, szemei ijesztő vörös színűre változtak. Kezemből kiesett a lista, térdem összerogyott alattam. Hirtelen minden fekete lett. Az utolsó dolog, amit hallottam, Martina hangja volt: „Á, minek az egy hét? Ha lehet most!”

Legközelebb, amikor felkeltem, fehér hálóingben úsztam a csupa fehérségben. Mellettem Joli drágám úszott.

– Joli! Hát te mit keresel itt?

– Megtudtam a kasszás-, akarom mondani, kasszásnő titkát!

A nagy nap

Ma délután megvolt az esküvőm.

Reggel óta készülődtem, hogy minden tökéletes legyen. Elmentem a fodrásznőhöz, aki száz euró értékben kócos hajkoronámat gyönyörű, egyenesen fenséges frizurává varázsolta. Barátnőm is jött velem mindenhova. Ő volt a tanúm. Nagyon örülök neki, hogy elfogadta ezt a szerepet, mert mindig is furcsa viszonyban állt a jegyesemmel. Alig beszéltek, mindig csak szúrós pillantásokat vetett rá. De nem gondoltam, hogy ez a viszony valamiképpen befolyásolná az esküvőmet...

A fodrász után még manikűrösnél és sminkes szalonban volt jelenésem. Behuppantam a hátsó ülésre drága frizurámmal, és továbbálltunk.

A körmeimet csak erre az alkalomra növesztettem. „Gyönyörűen fogok kinézni”, gondoltam csillogó körmeimet figyelve.

A sminkes szalonban Violához kerültem. Ő végzi a legjobb munkát. Meg is kérdezte, hogy mi a különleges alkalom, és hogy ki a különleges személy. Én boldogan kezdtem neki beszélni csodálatos jövőbelimről, Derekről, elmeséltem, hogyha felveszem a nevét, én leszek Kovács Luna, és bár a név egy kicsit furán hangzik, engem boldogsággal tölt el. Nicol, a tanúm, hirtelen nagyon elhalkult, és leült az egyik fotelba. Nem értettem furcsa viselkedését. Még soha nem láttam ilyenek.

Később segített felvenni az esküvői ruhámat is, hogy tönkre ne menjen a hajam, a körmöm és a sminkem. Hogy milyen vak voltam én akkor! Nicol eközben elsírta magát, és szomorúan összerogyott, de én ezt csak annak vettem, hogy biztos örül nekem. Megöleltem, majd mosolyogva felsegítettem. Alig bírt rám nézni. Se rám, se a drága hajamra, körmömre, sminkemre. Se a boldog mosolyomra. Zavarta az egész. Hirtelen kiszabadította magát karjaim közül és elviharzott. Akkor láttam utoljára az esküvő előtt. Össze voltam zavarodva. Nem értettem, mi van vele.

Mire felocsúdtam, már az oltár felé lépkedtem. Forrt bennem a düh. Ennek kellene lennie életem legjobb napjának! Boldog voltam! Miért kellett Nicole-nak így elszomorítania, összezavarnia! De az összes harag és düh egyhamar nyomtalanul eltűnt, mikor megláttam Dereket az oltárnál. Legszívesebben odaszaladtam és megcsókoltam volna, de nem tettem, hisz nem ez a hagyomány. A ceremónia megkezdődött.

„És most megcsókolhatja a vőlegényt”, jelentette ki a pap. Boldogan elmosolyodtam, és követtem is volna az utasítást, de egy hang megállított. A tanúsékek felől. „ÁLLJ!”, kiáltotta Nicole. Derek elhúzódott tőlem, és mereven nézte legjobb barátnőmet. Ide-oda forgattam a fejem kettejük között. Nem állt össze a kép. Mi van velem? Ez az én nagy napom. Nem Nicolé. Ekkor Derek odalépett hozzá és

kezébe vette az arcát. Nicole elmosolyodott. „Téged szeretlek”, mondta Derek. „Én is szeretlek”, mondta Nicole is, majd megcsókolták egymást. És ráébredtem, hogy ennek a sztorinak nem én vagyok a főszereplője, hanem ők. Arcomról a könnyek lemosták a drága sminket, a hajamban a gumi elpattant, és a hajam kócosan pottyant a vállamra.

El akartam tűnni. Legszívesebben szíven döftem volna magam valami késsel, de sajnós ezt már Derek megtette. Alig kaptam levegőt. A filmekben már sok ilyen láttam. Ilyen „Állítsák meg az esküvőt!”-féleséget. De sosem gondoltam, hogy én leszek az, akit az oltárnál hagynak, és hogy az milyen érzés. El akartam futni, de nem bírtam megmozdulni se.

Azok ketten befejezték a csókolózást és rám néztek. A többire már nem emlékszem. Lehet, elájultam, elszaladtam, vagy fellöktem őket. Arra már nem emlékszem. Csak arra, hogy most esküvői ruhában a garázsban pityergek. Összerongyolt esküvői ruhában, kócos hajjal, elmosódott sminkkel és időközben letört körmökkel.

De nem is ez a legrosszabb az egészben, hanem az, hogy nem tudtam, hogy most örülnöm kellene vagy sírni.

Rostoka László: Brecht (plakát)